

Sygn. akt VIII C 1150/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko K. S.

o ustalenie nabycia prawa własności pojazdu

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1150/20

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2020 roku powódka M. S. wytoczyła przeciwko pozwanemu K. S. powództwo o ustalenie prawa własności pojazdu marki R. (...) rok produkcji 2005 nr VIN (...) nr rej. (...).

W uzasadnieniu podniosła, że nabyła przedmiotowy pojazd na podstawie zawartej z pozwanym w dniu 7 maja 2019 roku umowy sprzedaży. Pozwany oddał powódce komplet dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu, jednakże dokumenty te wraz z umową sprzedaży i przednią tablicą rejestracyjną w niedługim czasie po transakcji zaginęły w niewyjaśnionych okolicznościach. Powódka zgłosiła zaginięcie powyższych dokumentów i tablicy rejestracyjnej w dniu 27 października 2019 roku na VII Komisariacie K. w Ł.. W wyniku przeprowadzonych czynności powódka w dniu 23 grudnia 2019 roku otrzymała od pozwanego kopię umowy sprzedaży samochodu poświadczoną notarialnie. Pozwana podniosła, że nie może na podstawie przedmiotowej kopii dokonać przerejestrowania samochodu w Wydziale Komunikacji, nie stanowi ona podstawy do wydania nowego dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu, a została poinstruowana, że należy złożyć odpowiedni wniosek do Sądu w celu nabycia praw do pojazdu. **(pozew k. 4-5)**

W odpowiedzi na pozew pozwany K. S. uznał powództwo. Potwierdził, że w dniu 7 maja 2019 roku doszło do zawarcia z powódką umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu, na skutek czego powódka nabyła jego własność. Pozwany wydał dowód rejestracyjny oraz kluczyki. Umowa została sporządzona w dwóch egzemplarzach po jednym dla każdej ze stron. Pozwany potwierdził, że po wezwaniu policji w dniu 13 grudnia 2019 roku przesłał powódce kopię przedmiotowej umowy sprzedaży potwierdzoną notarialnie. Wyjaśnił, że był przekonany o pozytywnym załatwieniu sprawy, gdyż nikt się z nim nie kontaktował. Posiada swój oryginał umowy sprzedaży, na którym w dniu 30 stycznia 2020 roku ma wstemplowane potwierdzenie zgłoszenia sprzedaży pojazdu w (...) Urzędzie Rejestracji (...), tym samym, w którym powódka chciał dokonać rejestracji, wobec czego urzędnik Wydziału Komunikacji miał do wglądu

oryginał umowy. Dodał, że wiedząc o problemie byłby skłonny pojechać osobiście i przedstawić umowę do wglądu. **(odpowiedź na pozew k. 23-24)**

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie, zaś na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 roku powódka podtrzymała powództwo w całości. **(protokół rozprawy k. 35)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2019 roku M. S., jako kupująca, zawarła z pozwanym K. S., jako sprzedającym, pisemną umowę sprzedaży samochodu marki R. (...), rok produkcji 2005, o numerze nadwozia (...) i numerze rejestracyjnym (...), za cenę 3.000 zł. Umowę sprzedaży sporządzono w 2 egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron. Pojazd został wydany powódce przy zawarciu umowy wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu i kompletem kluczyków. **(okoliczności bezsporne, kserokopia umowy sprzedaży poświadczonej notarialnie k. 6-6v)**

W niedługim czasie po transakcji, egzemplarz umowy sprzedaży należący do powódki, wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu i przednią tablicą rejestracyjną zaginęły w nieznanymi okolicznościach. **(okoliczności bezsporne)**

W dniu 27 października 2019 roku powódka zawiadomiła policję o utracie powyższych dokumentów. W toku prowadzonej czynności, po wezwaniu policji, pozwany K. S. przekazał powódce w dniu 23 grudnia 2019 roku kopię przedmiotowej umowy sprzedaży potwierdzoną notarialnie. **(okoliczności bezsporne, kserokopia oświadczenia k. 7, kserokopia umowy sprzedaży poświadczonej notarialnie k. 6-6v)**

Powódka udała się do Wydziału Praw Jazdy i Rejestracji (...), chcąc dokonać rejestracji nabytego pojazdu, jednakże urzędnik nie uznał przedłożonej kopii umowy wskazując, że niezbędny jest jej oryginał.

Pozwany K. S. w dniu 30 stycznia 2020 roku dokonał zgłoszenia sprzedaży przedmiotowego pojazdu w tym samym Urzędzie, okazując oryginał umowy sprzedaży, na którym potwierdzono przyjęcie zgłoszenia. **(kserokopia umowy k. 25, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny stanowi merytoryczną przesłankę powództwa o ustalenie, która decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje lub nie istnieje. Stanowi zatem przesłankę dopuszczalności powództwa. Stanowisko, według którego dopuszczalność powództwa o ustalenie zależy od interesu prawnego, istniejącego w chwili wyrokowania, jest w judykaturze utrwalone (por.: orzeczenie SN z dnia 19 listopada 1996 roku, III CZP 115/96, OSNC 1997/4/39). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że interes prawny istnieje tylko wtedy, gdy powód potrzebie ochrony prawnej swej sfery prawnej uczynić może zadość przez samo ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, choć zawsze konieczna jest ocena istnienia interesu prawnego do wytoczenia tego powództwa na tle okoliczności faktycznych konkretnej sprawy (por.: wyrok SA w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2007 r., III AUa 1518/05, LEX nr 257445). Wskazać też należy na utrwalony w orzecznictwie i doktrynie pogląd, że interes prawny uzasadniający wniesienie powództwa o ustalenie nie zachodzi wówczas, gdy możliwe jest w istniejącej sytuacji powództwo o świadczenie (por.: orz. SN z dnia 13 kwietnia 1965 roku II CR 266/64, OSPiKA 1066/6-8/166) lub gdy zainteresowany

może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (tak m. in.: wyrok SN z dnia 22 listopada 2002 roku, IV CKN 1519/00, LEX nr 78333, por. też: wyrok SN z dnia 6 czerwca 1997 roku, II CKN 201/97, M. Prawn. 1998/2/3, wyrok SN z dnia 21 stycznia 1998 roku, II CKN 572/97, wyrok SN z dnia 29 marca 2001 roku, I PKN 333/00, Prok. i Pr. 2002/2/43).

W niniejszej sprawie bez wątpienia powódka nie posiada interesu prawnego w ustaleniu prawa własności przedmiotowej ruchomości - samochodu osobowego marki R. (...), rok produkcji 2005 o numerze nadwozia (...) i numerze rejestracyjnym (...).

Z przedłożonych dokumentów oraz ustaleń poczynionych w toku sprawy wynika, że powódka dysponuje poświadczoną notarialnie kopią umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu, zaś czynność poświadczenia przez notariusza zgodności kopii z okazanym oryginałem dokumentu nadaje poświadczonej kopii status odpisu danego dokumentu. Nawet gdyby Urząd kwestionował okoliczność, że na poświadczeniu wskazano, że „notariusz poświadcza zgodność tego odpisu z okazanym dokumentem”, uznając, że brakuje tam wskazania, że był to oryginał dokumentu, to należy zauważyć, że gdyby notariuszowi nie okazano oryginału dokumentu to zapewne nie sporządziliby poświadczenia, zaś gdyby poświadczał zgodność kopii z okazaną kopią to znalazłoby to swój wyraz w treści poświadczenia; skoro zaś notariusz wskazał, że poświadcza zgodność odpisu z okazanym dokumentem, oznacza, że okazano mu dokument, zatem jego oryginalny egzemplarz. W razie zaś dalszych wątpliwości pozostaje jeszcze oczywiście możliwość uzyskania kolejnego poświadczenia kopii dokumentu za zgodność z okazanym oryginałem, gdzie wyraźnie zostanie wskazane, że okazano oryginał dokumentu.

Pozwany w żaden sposób nie kwestionował podnoszonych przez powódkę okoliczności ani faktu nabycia przez nią prawa własności przedmiotowego pojazdu. Pomiędzy stronami niniejszego procesu nie było sporu o własność, gdyż pozwany potwierdzał, że zbył powyższy samochód będąc jego właścicielem, a tym samym skutecznie przeniósł jego własność na powódkę. Z uwagi zatem na powyższe prawo własności przedmiotowego samochodu przeszło na powódkę z chwilą przeniesienia posiadania tj. z dniem 7 maja 2019 roku.

Powódka wytoczyła niniejsze powództwo z uwagi na to, że urzędnik w Wydziale Rejestracji (...) ustnie odmówił jej rejestracji przedmiotowego pojazdu (nie wydając żadnej decyzji na piśmie), żądając okazania oryginału umowy sprzedaży, uznając, że kopia poświadczona notarialnie jest niewystarczająca do przyjęcia, że powódka nabyła prawo własności pojazdu.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że w przypadku zakwestionowania na drodze administracyjnej dowodu własności pojazdu, powódce pozostaje wyłącznie możliwość potwierdzenia jej prawa na drodze sądowej. Jednakże sytuacja taka nie ma miejsca na gruncie niniejszej sprawy, bowiem powódka ma możliwość dokonania rejestracji pojazdu bez wcześniejszego uzyskania niepodważalnego dowodu własności, bowiem dysponuje kopią umowy sprzedaży pojazdu poświadczoną notarialnie, nadto oryginał przedmiotowej umowy został przedłożony przez pozwanego do wglądu w (...) Urzędzie Rejestracji (...) w Ł. w dniu 30 stycznia 2020 roku, a wreszcie sam pozwany ciągle jest w posiadaniu swojego egzemplarza oryginału umowy, który na żądanie może przedstawić.

W związku z tym w sferze prawnej powódki nie istnieje stan niepewności, powodujący konieczność wyeliminowania tej niepewności tylko poprzez zapadłe w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.